

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/445/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

92/2014. (IV. 16) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) I. r. **panaszos és II. r. panaszos¹ jogi képviselőjük útján** 2013. június 13-án előterjesztett **panaszát** a 2014. április 16-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Sz. Városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1.) A panaszosok jogi képviselője 2013. június 13-án postai úton terjesztett elő a beadványát, amelyben egy 2013. május 27-én foganatosított – álláspontja szerint a panaszosok alapvető jogait több szempontból sértő – rendőri intézkedést kifogásolt, a következők miatt.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2013. május 27-én az I. r. panaszos 10 órára ment vizsgázni a magántanuló – cukorbeteg – kisfiával, II. r. panaszossal. Miután beértek az iskolába, az I. r. panaszos kikapcsolta a telefont. Majd egy sikeres vizsga után 11 órakor visszakapcsolta a készüléket és a II. r. panaszossal elindult az édesapjáért a Tisza szállóba. Közben a II. panaszos felhívta az édesapját, P. I.-t, azért hogy elmondja neki, sikerült a vizsgája.

Ezután az I. r. panaszost hívták telefonon a rendőrségről. B. A. rendőr elmondta neki, hogy azonnal menjen be a rendőrségre, mert a nagyobbik fia, N. M. bent van a rendőrségen. Az I. r. panaszos megkérdezte, hogy mi a baj a fiával, de erre csak azt a választ kapta, hogy nem mond semmi, és menjen be a panaszos a rendőrségre. A panaszos természetesen rohant a kapitányságra, út közben felhívta a párját, P. I.-t, azért hogy ő is menjen be vele a kapitányságra, azonban P. I. nem vette fel a telefont. Kb. 11 óra 30 perckor érkezett az I. r. panaszos a II. r. panaszossal a rendőrségre, ahol felvezették B. A.-hoz, akitől rögtön a fiáról érdeklődött. A nyomozó elmondta, hogy a fia jól van, a kapitányságon tartózkodik, de a panaszosnak tanúvallomást kell tennie, és házkutatást is fognak foganatosítani nála. A panaszos erre kérdezte, hogy mire tegyen vallomást, ha nem is tud semmit. Majd eltelt egy 10-15 perc, mire a B. A. végül annyit mondott, hogy nem a fia miatt hívták, hanem az élettársa miatt. A panaszos erre aggódva kérdezte, hogy mi van az élettársával, hiszen rendes családapa. Majd ismét teltek a percek, a rendőr pedig közölte, hogy ki fogja hallgatni. A panaszos közölte, hogy mivel egy házban laknak a rendőrrel és volt már személyes ellentét közöttük, hadd hívja fel a jogi képviselőjét. Ez meg is történt. Ezek után a B.A. cinikusan megjegyezte, hogy ő teljes nyugodtsággal kihallgatja, és majd döbben a panaszos, hogy mit csinált az élettársa és mit fognak a házkutatás során találni. Az I. r. panaszos erre azt felelte, hogy ő a lakásuk minden zeg-zugát ismeri, ott biztosan nincs semmi, de áll elébe, a lakáskulcs nála van, csak a lakást ne törjék fel. Erre B. A. telefonált, hogy az I. r. panaszost is vigyék, de „alapos házkutatást” kért. Ezután az I. r. panaszost egy másik rendőr lekísérte a fiával, aki már teljesen kétségbe volt esve. Amikor a kapitányság elé értek a rendőr közölte, hogy vissza kell menniük, de nem mondta, hogy miért. Felkísérték őket egy irodába, ahol egy nő kihallgatta az I. r. panaszost. A telefonját a másik rendőr kikapcsoltatta vele. A kihallgatás közben 8 éves cukorbeteg gyermeke végig vele volt, és végighallgatta a hozzá intézett kérdéseket. A kérdések arra irányultak, hogy a panaszos hol dolgozik, mit csinált, mikor és miből szerezte a lakását. Majd amikor értetlenségét fejezte ki a kérdések kapcsán, akkor megkérdezték tőle, hogy a D. családot ismerék-e. A jegyzőkönyvet, amit elé raktak az I. r. panaszos aláírta.

A kihallgatás végén a folyóson találkozott a panaszos a nagyobbik fiával, aki ekkor teljesen sokkos állapotban volt. A cukorbeteg II. r. panaszos is közel sokkos állapotba került, mivel ezen időszak alatt nem volt lehetőség a táplálására. Ő azért magántanuló, mert olyan súlyos cukorbetegsége van, ami miatt folyamatos inzulinadagolásra szorul.

A városi kapitányságról átmentek a megyei rendőr-főkapitányságra, ahová a férjét vitték, és ott tudták meg, hogy mi történt.

A panaszos leírja, hogy panaszával azért a Testülethez fordult, mert az intézkedést foganatosító rendőri szerv álláspontja ismert előtte az eseményt követő sajtó megnyilvánulásokból, éppen ezért az ügy ottani pártatlan kivizsgálásában nem bízik.

Az I. r. panaszos családjának tagjai – az I. r. panaszos másik fia, továbbá a panaszos élettársa (P.I.) – is panaszt terjesztettek elő az intézkedéssel összefüggésben, amelyeket a Testület külön-külön eljárásban vizsgált meg.

A panaszosok jogi képviselője ügyvédi meghatalmazást is csatolt a beadványhoz. Továbbá előadta, hogy I. r. panaszos a II. r. panaszos törvényes képviselője.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes megyei rendőrkapitányságtól a panaszos és egyes családtagjai vonatkozásában, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) Az intézkedés megértéséhez szükséges a panaszos élettársával (P.I.) szemben foganatosított intézkedés rövid ismertetése.

A rendőrségi iratsomag részét képezte P. I. előállításával kapcsolatos valamennyi intézkedés napján kelt dokumentum: az előállítás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült jelentés, P. I. tanúkenti kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv, az előállítás időtartamáról készült jelentés, az előállított személy részére a jogokról, kötelezettségekről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló, előállított aláírásával ellátott írásos tájékoztató, a Megyei Rendőr-főkapitányságon kiállított, P. I.-re vonatkozó orvosi látogatás és vélemény, továbbá az intézkedéshez képest későbbi időpontban készült jelentések. Így megküldték

- a) V. r. főhadnagy 2013. május 27-én kelt jelentését;
- b) a megyei rendőr-főkapitányság mb. rendészeti főkapitány-helyettesének (továbbiakban: B. A. r. alezredes), az országos rendőrfőkapitány-helyettes, rendészeti főigazgatónak címzett 2013. június 11-én kelt, a 2013. május 27-ei intézkedést összefoglaló tájékoztató levelét;
- c) B.A. r. alezredes megyei rendőr-főkapitánynak címzett, a Testület kérdéseit megválaszoló 2013. július 24-én kelt átiratát;
- d) a megyei rendőr-főkapitányság bűnügyi rendőrfőkapitány-helyettes (SZ. L. alezredes) a Testület P. I.-re vonatkozó kérdéseit megválaszoló 2013. július 29-én kelt átiratát;
- e) a megyei rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztályának állományába tartozó B.T. r. őrnagy Testület P. I.-re vonatkozó kérdéseit megválaszoló 2013. július 29-én kelt jelentését;
- f) a megyei rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztályának állományába tartozó Sz. L. r. őrnagy Testület P. I.-re vonatkozó kérdéseit megválaszoló 2013. július 29-én kelt jelentését.

A Testület jelen állásfoglalás keretében kizárólag a b) pontban feltüntetett jelentést (továbbiakban: intézkedés előzményét vizsgáló jelentés) ismerteti, az ügy megértéshez szükséges mértékben. [A felsorolt jelentésekből kiderül továbbá az is, hogy a MEKTO egységei intézkedést csak P. I.-vel szemben foganatosítottak, így az I. r. panaszos és a fia vonatkozásában a jelentéseket a Sz. Városi Rendőrkapitányság (továbbiakban: illetékes városi rendőrkapitányság) készítette el.]

2013. május 27-én 9 óra 30 perckor bejelentés érkezett a megyei rendőr-főkapitányság központi ügyeletére, amelyet H. A. r. alezredes főügyeletes fogadott. A bejelentő D. K. volt, aki elmondta, hogy férjével (D.T.) a lakásukban tartózkodott, mikor egy ismerősük megjelent náluk jármű adás-vételi szándékkal, majd egy gumibottal, illetve lőfegyvernek látszó tárggyal arra kényszerítette őket, hogy kötözzék meg egymást és mondják meg a lakásban lévő értéktárgyak rejtékhelyeit. A bejelentő elmondta, hogy a földszinti épület ablakából kiugrott, majd több lövést hallott és bemenekült a Nemzeti Adó-és Vámhivatal épületébe, ahonnan

értesítette a rendőrséget. A főügyeletes értesítette a szolgálatban lévő közrendvédelmi és bűnügyi állományt, a szolgálatirányító parancsnokot, valamint a szolgálatban lévő MEKTO dolgozóit és parancsnokukat, és a helyszínre irányította őket. A helyszínre kikerülő járőr és bűnügyi állomány a területet lezárta, illetve V. G. r. főtörzsőrmester jelentette, hogy meghallgatta a bejelentőt, aki a bejelentésében elhangzottakat ismét elmondta. Az időközben helyszín parancsnoki feladatokat átvevő K. P. r. főhadnagy jelentette az ügyeletnek, hogy a sértettet röviden meghallgatta, de a házban tartózkodó személyekre vonatkozóan több információt nem sikerült beszereznie. A Központi Ügyeleten a bejelentésben elhangzottakból, valamint a helyszínen végzett elsődleges adatokból megállapították, hogy a feltételezett elkövető P. I., aki a szabadidejében polgárőr és korábban lőfegyverrel elkövetett bűncselekmény miatt már állt eljárás alatt. A Központi Ügyelet – mivel az épületből az elkövető elmenekült, és a bejelentő férje állapota feltehetően sérült volt – engedélyezte az épületbe való behatolást. A helyiségek átvizsgálása során megállapították, hogy D. T. a bejárati ajtóval szemben lévő szobában a földön arccal lefelé fekszik, életjelet nem mutat, a szőnyegen vérfolt, körülötte több lőszerhüvely található. A mentőszolgálat munkatársai már csak a halál beálltát tudták megállapítani. N. A. r. őrnagy felkérte a MEKTO állományát, hogy a vélt elkövető tartózkodási címét (címeit) ellenőrizzék le. A Központi Ügyelet azt az utasítást adta, hogy a lakcímek ellenőrzése során zárt épület esetén dolog elleni erőszakkal történő behatolásra nem kerülhet sor. Az elkövető észlelése esetén azonnali tájékoztatást és zárást rendelt el, mivel a Teroelrhárítási Központ (továbbiakban: TEK) értesítése 10 óra 15 perckor megtörtént. A három lakcím ellenőrzéséből kettő ellenőrzése megtörtént, ahol a feltételezett elkövető felkutatása nem vezetett eredményre, így a helyszínek megfigyelését a az illetékes városi rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának állománya látta el.

A lakcímek ellenőrzését három szolgálati járművel két csoportban kezdték meg. P.I.-t végül az üveges műhelye címén találták meg, folyamatosan jelentették a helyzetét, és a ruházata megegyezett a bejelentő által elmondottakkal. A főügyeletes megtiltotta a személy házban, illetve utcán történő elfogását, mivel a TEK munkatársainak megérkezését rövid időn belül várták. A főügyeletes utasítása szerint a célszemély elfogása abban az esetben volt csak foganatosítható, ha a helyszínt el kívánná hagyni. P. I. ezután beült a gépkocsija vezetőülésébe és elindult, és mivel az úton forgalmi akadály állt, megállásra kényszerült, így a MEKTO szolgálati csoportja a gépjármű mellé futott, és elfogták P. I.-t. A ruházat- és gépjárműátvizsgálás során lőfegyvert nem találtak, azonban egy sötét színű gumibot került elő. P. I.-t átszállították a megyei rendőr-főkapitányság épületébe, ahol átadták a Bűnügyi Osztály r. őrnagyának további intézkedés végett.

A megyei rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóságának munkatársai az emberölés helyszínén begyűjtött, valamint a sértett alapos kihallgatása során megállapították, hogy az elfogott P. I. nem azonos a cselekmény elkövetőjével. A tényleges elkövető T. I. P.I. tanúkenti kihallgatását követően 13 óra 40 perckor szabadon bocsátották, és a megyei rendőr-főkapitány az irodájában személyesen kért elnézést az este miatt P. I.-tól.

Az eset kivizsgálása során megállapításra került, hogy a főügyeletes megfelelő körültekintéssel fogadta a bejelentést, haladéktalanul intézkedett a szolgálatban lévő állomány odavezérléséről, azonban a rögzített hangfelvétel rossz minőségéből megállapítható, hogy elérte az elkövető nevét, amelynek hangzása nagyon hasonló.

A Nemzeti Adó és Vámhivatal biztonsági őrét is meghallgatták a későbbiekben, ő fogadta a bejelentőt az épületben, elmondta, hogy az asszony erősen felindult, zaklatott állapotban volt, remegett a hangja. Az őr elmondta azt is, hogy neki is megemlítette az elkövető nevét, amely

„valamilyen P.” volt. A helyszínen beszerzett és sértettől beszerzett információk értékelése során arra a következtetésre jutottak a kollégák, hogy az elkövető P.I., aki polgárőr. Tovább erősítette a feltételezést, hogy a nevezett személy (korábbi igazoltatásokból megszerzett) adatainak ellenőrzése során megállapították, hogy a személy 2003. évben egy szórakozóhelyen történt 0.22 kaliberű pisztollyal történt lövöldözés elkövetőjeként büntetőeljárás alatt állt. A vizsgálat során megállapításra került az is, hogy a terület zárását követően a bűnügyi állomány elmulasztotta a helyszínen a mentőben tartózkodó sértett alapos meghallgatását. Több esetben is előfordult, hogy már konkrétan P. I.-vel kapcsolatos kérdések hangzottak el, melyet a sértett nem javított ki, így a már felállított verzió megerősítésére került sor. Az alapos meghallgatásra és a fénykép bemutatására csak a sértett orvosi vizsgálatát követően került sor, amikor már P. I.-t elfogták.

A jelentés kitér rá, hogy P. I. elfogására az elkövetővel hasonló adatok miatt került sor: nevük egy betű eltéréssel megegyezik, első hallásra egybecseng. A két személy előélete is hasonlóságot mutat: mivel mindketten a Sz. Városi polgárőrség állományába tartoztak. (A rendőrséggel közös járőrszolgálatok miatt P. I.-t mindenki ismerte, míg T. I.-t rövidebb pályafutása miatt kevésbé volt ismert az állomány körében.) A két személy korban és testalkatban is hasonló, továbbá a sértett által megadott elsődleges adatok alapján P. I. elfogásakor hasonló ruházatot viselt. A bejelentő azt is elmondta, hogy gumibottal ütötte fején az elkövető, és P. I. elfogásakor az általa vezetett gépjárműben gumibot került feltalálásra, ami tovább erősítette a gyanút. P. I. elfogásában szerepet játszott az is, hogy korábban lőfegyverrel elkövetett bűncselekmény miatt büntetőeljárás folyt ellene.

Az intézkedés előzményét kivizsgáló jelentés végezetül rögzíti, hogy a rádióforgalmazásokból megállapítható, hogy az állomány a legjobb tudásának megfelelően az elkövető lehető legrövidebb időben belüli elfogására törekedett, azonban a jövőben a közrendvédelmi és bűnügyi kollégák részéről nagyobb hangsúlyt kell fektetni a kiemelt súlyú bűncselekményeknél a helyszínen begyűjtött információk pontos rögzítésére, a hasonló tévedések kizárása érdekében.

A Testület megjegyzi, hogy a rendőrség a mind a bejelentés, mind a teljes rádióforgalmazás hanganyagát rendelkezésre bocsátotta, mivel azonban azok elsősorban P. I. elfogása érdekében tett intézkedéseket, és kommunikációt tartalmaznak, ezért a Testület jelen állásfoglalásban történő ismertetésüktől eltekint.

2) Az illetékes városi rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának vezetője (N. A. r. őrnagy) 2013. július 29-én kelt jelentésében a Testület kérdéseire válaszolva a következőként számolt be az intézkedésről.

a) A 2013. május 27-én, a panaszosok lakcímén fogatosított intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat rögzíti a jelentés.

Az intézkedést a Bűnügyi Osztály állományába tartozó B. A. r. zászlós, B. J. r. őrnagy, dr. B. B. N. r. főtörzsőrmester és S. G. r. törzsőrmester hajtotta végre. A helyszínt biztosító 4 fő nyomozó mellett a MEKTO 4 fős beavatkozó egysége is részt vett. A 4 fős bűnügyi állomány körülbelül fél órát, míg a MEKTO egysége körülbelül 10 percet tartózkodott a helyszínen. A Testület azonosító szám viselésével kapcsolatban feltett kérdésére válaszolva a jelentés rögzíti, hogy a 4 fős bűnügyi állomány az előírt polgári ruházatot, valamint lövedékálló és akció mellényt viselt, míg a MEKTO egysége az előírásoknak megfelelő bevetési ruházatot és

kiegészítőket viselte, azaz a szabályzat előírásainak megfelelően az intézkedésben érintett személyeken a rendőri jelleg jól látható volt.

Az intézkedés oka az volt, hogy az elsődlegesen beszerzett információk szerint egy bűncselekmény (emberölés) vélt elkövetőjének nyilvántartásban történő ellenőrzését követően megállapított lakcíme egyezett a panaszos családjának címével, és az egyébként fegyverrel menekülő elkövető felkutatása érdekében szükséges volt a lakcím ellenőrzése, az elkövető elfogása, a hozzátartozók meghallgatása és biztonságba helyezése. A panaszosok lakcímén történő intézkedés konkrét oka az volt, hogy (az akkor még vélt) elkövető ingatlanát biztosítsák, amíg a célszemély felkutatása érdekében MEKTO egységei az ellenőrzést végrehajtják. Ezt követően a panaszos élettársa, mint vélt elkövető (P.I.) vonatkozásában információt gyűjtöttek a helyszínen. Az intézkedés során házkutatás foganatosítására nem került sor.

Az ellenőrzéskor a vélt elkövető lakásába saját kulccsal próbált bejutni az I. r. panaszos nagyobbik fia, aki egyébként ugyanazon lépcsőházban él, csak egy másik lakásban. Őt a rendőrök megkérték, hogy fáradjon le a rendőrökkel a ház elé, amely kérdésnek ő önként eleget tett. A rendőrautóban tájékoztatták, hogy nevelőapja vonatkozásában bűncselekmény gyanúja merült fel, ezért szükséges a nevelőapja hollétére vonatkozó információ gyűjtése, a lakcím ellenőrzése, valamint az ugyanezen a címen tartózkodó többi személy testi épségének megóvása érdekében további intézkedés foganatosítása. A panaszos fia tehát az intézkedés céljáról való kötelező és elégséges tájékoztatást megkapta, amelyet tudomásul is vett.

b) Az I. és a II. r. panaszos vonatkozásában az alábbiakat rögzíti a jelentés.

Telefonon és személyesen is tájékoztatták az I. r. panaszost, hogy élettársával (P.I.) kapcsolatban bűncselekmény gyanúja merült fel, ezért információgyűjtés, illetve adategyeztetés céljából, valamint saját testi épségének megóvása érdekében kellene befáradnia a rendőrkapitányságra. Arról is tájékoztatták, hogy a tanúkenti kihallgatás P. I.-vel kapcsolatos. A kihallgatás alatt a kk. II. r. panaszos mindvégig az édesanyjával tartózkodott. Az I. r. panaszos egyáltalán nem jelezte a rendőrök részére, hogy kislánya súlyos cukorbeteg, aki emiatt folyamatos inzulinadagolásra szorul. A rendőrkapitányság épületében a panaszosok körülbelül 11 óra 40 perctől 12 óra 40 percig tartózkodtak. Az intézkedés tanúként történő kihallgatási jegyzőkönyvvel és rendőri jelentéssel zárult. Az intézkedés során semmilyen kényszerítőeszköz alkalmazására nem került sor, sem vele, sem a többi panaszossal szemben, sérülés nem keletkezett. Mivel a panaszosokat tanúként hallgatták meg (és egyéb intézkedést nem foganatosítottak), a panaszjogról való tájékoztatás nem történt meg.

A jelentés további része az I. r. panaszos másik fiával kapcsolatos, ezért annak részletes ismertetésétől a Testület eltekint.

2) Az illetékes városi rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály állományába tartozó B. A. r. zászlós (akit a panaszos a beadványában név szerint említett) 2013. május 29-én kelt jelentése rögzíti, hogy a Bűnügyi Osztály – jelen állásfoglalás III/ 1.) pontjában ismertetett tények okán – 2013. május 27-én eljárást indított a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntett gyanúja miatt, amely során a r. zászlós azt az utasítást kapta N. őrnagytól, hogy vonuljon a szóban forgó lakcímre, és blokkolják a lakást a beavatkozó egység megérkezéséig. Ezt a feladatot a r. zászlós B. r. őrnaggyal, H. r. főtörzsőrmesterrel, illetve S. r. törzsőrmesterrel együtt hajtotta végre. 10 óra 30 perc körül B. J. őrnagy és S. G. r. törzsőrmester a lakás bejáratánál helyezkedett el, míg H. T. r. főtörzsőrmester és B. r. zászlós

a földszinti udvarról figyelték a lakás erkélyének ablakait. 11 óra körül megérkezett a beavatkozó egység, megkísérelték az ellenőrzést, de nem jártak sikerrel, így 11 óra 15 perckor levonultak a helyszínről. 11 óra 20 perc körül az első emeleti folyosón tartózkodó rendőrök felfigyeltek egy férfira, aki az I/6. számú lakás felé tartott. Igazoltatták a férfit, mely során megállapítást nyert, hogy a szóban forgó címen lakó P. I. nevelt fia az illető. A férfit lekísérték az udvaron parkoló szolgálati gépjárműbe. A történetet a r. zászlós jelentette elöljárójának, és azt az utasítást kapta, hogy helyezték biztonságba, illetve kéri meg, hogy fáradjon be a városi rendőrkapitányságra. Ezt követően az I. r. panaszos nagyobbik fiának szükséges mértékű tájékoztatása megtörtént, és önként a rendőrökkel ment, beszállítását S. r. törzsőrmester és a r. zászlós hajtotta végre. (B. J. r. őrnagy és H. T. r. főtörzsőrmester az osztályvezető ilyen irányú utasítása szerint továbbra is blokkolta az ingatlant.)

11 óra 25 perckor a r. zászlós újabb utasítást kapott, mely szerint P. I. élettársát, az I. r. panaszost, fel kellett kutatni, valamint megkérni, hogy a rendőrkapitányságra mielőbb fáradjon be. A r. zászlós a rendőrkapitányság vonalas készülékéről is próbálta hívni őt, végül a saját mobilkészülékén járt sikerrel 11 óra 32 perckor. A kérésnek megfelelően az I. r. panaszos befáradt a kapitányságra, olyan 11 óra 40 perc körül érkezett meg kiskorú fiával (II. r. panaszos), majd egy fenti irodába kísérte őket S. G. r. törzsőrmester. Ezután a r. zls. tájékoztatta az I. r. panaszost az ott létének az okáról, miszerint élettársával szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja merült fel. Ekkor az I. r. panaszos közölte, hogy P. I. munkatárastól annyit tud, hogy az élettársát a rendőrök elfogták a telephelye közelében. Ekkor a r. zls. közölte vele, hogy a későbbiekben szükségessé válhat a lakcímükön házkutatás foganatosítása. Az I. r. panaszos megkérdezte, hogy telefonon értesítheti-e az ügyvédjét, és hogy az ügyvéd jelen lehet-e a házkutatáson. A r. zls. ekkor válaszként közölte vele, hogy értesítheti és annak sincs akadálya, hogy a házkutatáson jelen legyen, mivel a vonatkozó jogszabályok ezt lehetővé teszik. Ekkor az I. r. panaszost több telefonhívást kezdeményezett és fogadott a mobiljáról. A panaszosok 11 óra 40 perc és 12 óra között a r. zls. irodájában ültek, majd N. A. r. őrnagy utasítására megkérték az I. r. panaszost, hogy a kísérje el a rendőröket a házkutatás foganatosítására, ezért S. G. r. törm. lekísérte őket, azonban időközben N. A. r. őrnagy új utasításában már azt közölte, hogy még se kell a panaszost magukkal vinni, ezért őket a r. törm. visszakísérte őket a 2. emeletre és Dr. B. B. N. r. főrm. 226. sz. irodájában leültette őket.

A r. tzls. a panaszos ellátta a szükséges tájékoztatással. Felé az I. r. panaszos nem jelezte, hogy bármilyen egészségügyi ellátásra lenne szüksége neki vagy a II. r. panaszosnak. A kapitányságon tartózkodása alatt több alkalommal telefonálhatott, semmilyen korlátozó intézkedést nem alkalmaztak vele szemben.

3) Dr. B.B. N. r. főrm. a 2013. május 29-én kelt jelentésében előadta, hogy a MRFK Bűnügyi Osztálya 2013. május 27-én eljárást indított a Btk. 166 § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés bűntett gyanúja miatt, amely során 12 óra 10 perckor azt az utasítást kapta a r. főrm. N. A. r. őrnagy-tól, hogy az eljárás során szükségessé vált az I. r. panaszos tanúkenti kihallgatása.

A tanúkihallgatás megkezdése a r. főrm. előtt szóban egyeztetett B. A. r. zls-sal, illetőleg Sz. Z. r. őrnaggyal a kihallgatás során felmerülő kérdések vonatkozásában, mely során a r. őrgy. utasította, hogy az I. r. panaszos részére tegyék fel a családi körülményeire, pénzügyi dolgaira, illetőleg D. T.-re és D. K.-ra, mint lehetséges ismerőseire, illetőleg fegyvertartásra kapcsolatos kérdéseket.

A kihallgatásra a Sz. Város Rk. 226. sz, hivatali helyiségében 12 óra 19 perckor került sor, amely során jelen volt az I. és a II. r. panaszos is. A parancsnoki utasítás alapján nem részletezte azt, hogy emberölés miatt indult büntetőeljárás, azonban az I. r. panaszost többször is nyomatékosan figyelmeztette a tanúkihallgatás során a jogaira, és kötelezettségeire, illetőleg arra is, hogy önmagára, vagy közvetlen hozzátartozójára nem köteles terhelő vallomást tenni, amennyiben ilyet kérdezne a r. ftórm., abban az esetben megtagadhatja a vallomást, azonban más kérdésekben az igazat köteles vallani. Az I. r. panaszos a fentieket tudomásul vette, majd közölte, hogy ügyvéd jelenlétére tart igényt. A r. ftórm. közölte vele, hogy amennyiben szükségességét látja, hívhat ügyvédet. Az I. r. panaszos ezt követően mobiltelefonján felhívott egy ügyvédet, majd közölte, hogy az ügyvédje Karcagon van, így nem tud a kihallgatáson résztvenni, de ügyvéd nélkül is hajlandó vallomást tenni, a jegyzőkönyv felvételét elkezdhetik.

A kihallgatás során az I. r. panaszos készségesen válaszolt a kérdésekre. A kihallgatás során nem panaszkodott, a jegyzőkönyv felvétele kulturált, udvarias hangnemben zajlott, az I. r. panaszos kezdeti izgalma a kihallgatás végére elmúlt.

A r. ftórm. előadta még, hogy az I. r. panaszos a kihallgatás során semmilyen panaszról nem számolt be, nem kért vizet, nem panaszkodott az eljárás jog- és szakszerűségére, vagy arra, hogy ő, vagy kiskorú gyermeke rosszul van, és segítségre van szüksége.

A kihallgatás 21 percig zajlott, azt 12 óra 40 perckor fejeződött be, amely után a panaszosokat parancsnoki utasításra szabadon bocsátottam otthonába panaszmentesen.

4) S. G. r. törm. 2013. május 29-én kelt jelentésében a panaszosokra vonatkozóan az alábbiakat adta elő:

A r. törzsőrmester tudomása B. r. zászlósna 11 óra 32 perckor sikerült felvennie a kapcsolatot az I. r. panaszossal, majd az I. r. panaszos kb. 11 óra 40 perc körül megérkezett a kisebbik fiával, a II. r. panaszossal. A panaszos édesanyját és gyermekét a törzsőrmester felkísérte B. A. r. zászlós irodájába. Ezt követően az I. r. panaszost újból átkísérte a r. törzsőrmester a tanúkihallgatást végző Dr. B. B. N. r. törzsőrmesterhez. Az I. r. panaszos a r. törzsőrmester jelenlétében konzultált az ügyvédjével, aki nem tudott a kihallgatáson résztvenni.

A kihallgatások lezárultával a törzsőrmester elindult a szóban forgó lakcímre az I. r. panaszossal, házkutatás foganatosítása céljából, azonban a 12 óra 55 perckor telefonon azt az utasítást kapta, hogy kísérje vissza őt és gyermekét a rendőrségre. A rendőrségi objektumban B. A. r. zászlós tájékoztatta a jelentést író rendőrt, hogy további intézkedésre nincs szükség, így 13 órakor a panaszosokat és a N. M.-t kikísérte az épületből, ahonnan egy zöld színű Suzuki típusú gépjárművel távoztak.

5) Az I. r. panaszos tanúkenti meghallgatásáról készült jegyzőkönyv rögzíti, hogy a panaszos meghallgatása 2013. május 27-én 12 óra 19 perctől 12 óra 40 percig tartott. A törvényes figyelmeztetést követően a panaszos vallomást tett, ennek során beszámolt a saját és élettársa munkahelyéről, anyagi helyzetükről, illetve elmondta, hogy nem ismer D. K. és D. T. nevű személyeket. Elmondta, hogy tudomása szerint az élettársának nincs fegyvere, fegyvertartási engedélye. Elmondta még, hogy nincs tudomása arról, hogy élettársának valaki tartozna, majd beszámolt arról, hogy a délelőtt folyamán mit csinált, illetve, hogy mikor találkozott utoljára aznap az élettársával.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A panaszosok által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. rendelkezései értelmében a beadvány vizsgálatára rendelkezik-e jogszabályi felhatalmazással.

1) Ennek keretében a Testület először azt értékelte, hogy a panaszt arra jogosult terjesztette-e elő.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképességű személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A konkrét esetben a I. r. panaszos részben a rendőrök vele szemben, részben a gyermekével, a II. r. panaszossal szemben tanúsított eljárását sérelmezi. Az I. r. panaszos saját nevében előterjesztett kifogásait a Testület az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdésében rögzített rendelkezés alapján vizsgálhatónak minősítette, a II. r. panaszost érintő sérelmekkel összefüggésben pedig a I. r. panaszos eljárási jogosultságát az alábbiak szerint vizsgálta meg.

A Testület rendelkezésére bocsátott iratokból megállapítható, hogy az I. r. panaszos 2004. november 3-án született, tehát a sérelmezett események idején még nem töltötte be a tizennyolcadik életévét.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 12. §-a szerint kiskorú az, aki a tizennyolcadik életévét még nem töltötte be, kivéve, ha házasságot kötött. A 12/A. § (1) bekezdése szerint korlátozottan cselekvőképességű az a kiskorú, aki a tizennegyedik életévét már betöltötte és nem cselekvőképtelen. A 12/B. § (1) bekezdése szerint cselekvőképtelen az a kiskorú, aki a tizennegyedik életévét nem töltötte be.

A hivatkozott rendelkezéseket jelen ügyre vetítve megállapítható, hogy a II. r. panaszos a sérelmezett események idején cselekvőképtelenségben minősült, így helyette édesanyja, az I. r. panaszos volt jogosult törvényes képviselőként panaszt előterjeszteni, akár személyesen, akár meghatalmazott képviselő útján.

2) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán ezt követően azt értékelte, hogy hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, mely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerinti panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni.” Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálására – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92-93/B. §-a az irányadó, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának módja.

Tekintettel arra, hogy a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmények felet az ügyészség gyakorol kontrollt, a Testület nem vizsgálta a panaszosok azon kifogását, hogy a II. r. panaszos is jelen volt az I. r. panaszos kihallgatása során.

A fentiek alapján a Testület ekörben hatáskörének hiányát állapította meg. A Testület vizsgálta ugyanakkor, hogy az I. r. panaszost megfelelően tájékoztatták-e, illetve, hogy gondoskodtak-e a II. r. panaszos egészségügyi ellátásáról, illetve mobiltelefon használatára vonatkozó kifogást.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosoknak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület vizsgálat tárgyává tette az intézkedéssel összefüggésben a rendőrök által adott (panaszos állítása szerint elmulasztott) tájékoztatást.

A I. r. panaszos kifogásolta, hogy annak ellenére, hogy többször is érdeklődött arról, hogy miért kell bemenni a rendőrségre, illetve a családjá felől, érdemi választ nem kapott.

A panaszosi állítások cáfolata található a rendőri jelentésekben. N. A. r. jelentésében előadta, hogy az I. r. panaszost telefonon és személyesen is tájékoztatták arról, hogy élettársával (P.I.) kapcsolatban bűncselekmény gyanúja merült fel, ezért információgyűjtés, illetve adategyeztetés céljából, valamint saját testi épségének megóvása érdekében kellene befáradnia a rendőrkapitányságra. Arról is tájékoztatták, hogy a tanúkénti kihallgatás P. I.-vel kapcsolatos. B. A. r. zls szintén úgy adta elő az eseményeket a jelentésében, hogy a panaszost tájékoztatta az otléte okairól.

Az Rtv. 24. §-a szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése pedig alapelvi szinten a következőt mondja ki: „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak.”

A jelen esetben a rendőrségi és a panaszosi előadás oly mértékben áll egymással ellentétben, hogy az ellentmondásokat a bizonyítékok szűkös volta miatt, további bizonyíték hiányában nem lehetett feloldani.

Mindezek alapján a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök eleget tettek-e a felvilágosítás adási /tájékoztatási kötelezettségüknek, ezért akként döntött, hogy **az I. r. panaszos tisztességes eljárásához fűződő alapjogának sérelme nem megállapítható a rendőrség tájékoztatásával összefüggésben.**

A Testület ugyanakkor megjegyzi, hogy amennyiben a rendőrök fenti tartalmú tájékoztatása elhangzott, az a nyomozás érdekeire való tekintettel elégséges szintűnek tekinthető.

2) A Testület vizsgálat alá vonta a mobiltelefon használat kérdéskörét is.

Az I. r. panaszos sérelmezte, hogy a rendőrségen az irodában nem használhatta a telefonját, mert azt kikapcsoltatták vele.

A rendőri jelentések szerint az I. r. panaszos szabadon kezdeményezhetett és fogadhatott hívásokat. B. A. r. zászlós a jelentésében elmondta, hogy a kihallgatást megelőzően az I. r. panaszos a r. zls. irodájában több telefonhívást is kezdeményezett és fogadott a mobiltelefonjáról. Elmondta továbbá, hogy a kapitányságon tartózkodása alatt több alkalommal telefonálhatott, semmilyen korlátozó intézkedést nem alkalmaztak vele szemben. A kihallgatását fogantató r. ftörm. a jelentésében előadta, hogy a panaszos a kihallgatáskor felhívta az ügyvédjét, aki elmondta neki, hogy nem tud jelen lenni a kihallgatáson, mert Karcagon van. A panaszost kihallgatásra kísérő r. törm. szintén úgy nyilatkozott, hogy a panaszos még a jelenlétében kezdeményezett telefonhívást.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése értelmében, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.

A Testület a mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot az Rtv. 13. és 17. §-ának összeolvasása alapján a következőképpen értékeli. Olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnek a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy) elvételére, illetve a telefonálás korlátozására.

Ha ilyen körülmény az adott helyzetben nem áll fent, úgy a mobiltelefon használata korlátozásának nincsen jogalapja. Ilyen esetekben semmi nem zárja ki, hogy a hozzátartozót vagy más személyt az előállított személy a saját mobiltelefonján értesítse, hiszen e jog fő szabály szerint az érintettet illeti meg, és az értesítés csak akkor rendőri feladat, ha a fogvatartott valamilyen okból nincsen abban a helyzetben, hogy értesítési jogával éljen.

A jelen esetben a rendőrségi és a panaszosi előadás oly mértékben áll egymással ellentétben, hogy az ellentmondásokat a bizonyítékok szűkös volta miatt, további bizonyíték hiányában nem lehetett feloldani.

Mindezek alapján a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök kikapcsoltatták-e a panaszossal a telefonkészüléket, ezért akként döntött, hogy **az I. r. panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogának sérelme nem megállapítható a telefonhasználatra vonatkozó kifogással összefüggésben.**

3) A II. r. panaszos vonatkozásában vizsgálta az egészségügyi állapotával kapcsolatos kifogást.

Az I. r. panaszos a II. r. panaszos képviselőjében sérelmezte, hogy az intézkedés miatt a cukorbeteg II. r. panaszos közel sokkos állapotba került, mivel ezen időszak alatt nem volt lehetőség a táplálására. Ő azért magántanuló, mert olyan súlyos cukorbetegsége van, ami miatt folyamatos inzulinadagolásra szorul.

N. A. r. őrnagy jelentésében azt adta elő, hogy az I. r. panaszos egyáltalán nem jelezte a rendőrök részére, hogy kisfia súlyos cukorbeteg, aki emiatt folyamatos inzulinadagolásra szorul. A rendőrkapitányság épületében a panaszosok körülbelül 11 óra 40 perctől 12 óra 40 percig tartózkodtak.

B. A. r. zászlós jelentésében szintén az van, hogy az I. r. panaszos felé nem jelezte, hogy bármilyen egészségügyi ellátásra lenne szüksége neki vagy a II. r. panaszosnak. A kapitányságon tartózkodása alatt több alkalommal telefonálhatott, semmilyen korlátozó intézkedést nem alkalmaztak vele szemben.

A kihallgatást foganatosító r. főrm. szintén arról számolt be, hogy a panaszosok nem jelezték, hogy rosszul lennének és ezért segítségre szorulnának.

A Testület itt ismét a fentebb már idézett 2. §-ra hivatkozik. A Testület továbbá figyelemmel volt a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1991. évi LXIV. Törvény 3. cikkének rendelkezéseire is (, 1. pont:A

szociális védelem köz- és magánintézményei, a bíróságok, a közigazgatási hatóságok és a törvényhozó szervek minden, a gyermeket érintő döntésükben a gyermek mindenképp felett álló érdekét veszik figyelembe elsősorban.”) és a 24. cikk rendelkezéseire is. („1. pont: Az Egyezményben részes államok elismerik a gyermeknek a lehető legjobb egészségi állapothoz való jogát, valamint, hogy orvosi ellátásban és gyógyító-nevelésben részesülhessen. Erőfeszítéseket tesznek annak biztosítására, hogy egyetlen gyermek se legyen megfosztva az ezeknek a szolgáltatásoknak az igénybevételére irányuló jogától.”)

A jelen esetben a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a panaszosok kb. 1 órát tartózkodtak a rendőrkapitányság épületében. Ugyanakkor arra vonatkozóan nem merült fel az iratokban adat, és erről az I. r. panaszos maga sem számolt be, hogy bárkinek is jelezték volna, hogy a II. r. panaszos cukorbeteg, sőt ezért folyamatos inzulinadagolásra, illetve a vércukorszintjének szinten tartása végett a táplálására volna szükség.

A rendőröktől nyilvánvalóan nem várható el, hogy tisztában legyenek a betegségek tüneteivel, már ha vannak és hogy a betegségeket, illetve ellátási igényüket az érintett jelzése nélkül felismerjék.

Tekintettel arra, hogy a panaszosok előadásából nem merült fel arra nézve adat, hogy jelezték volna a II. r. panaszos ellátási igényét, vagy betegségét, illetve a rendőrség is úgy nyilatkozott, hogy a kapitányságon tartózkodásuk egy órája alatt nem merült fel ilyen jelzés a részükről a Testület álláspontja szerint nem sérült a II. r. panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való joga.

4) Az I. r. panaszos sérelmezte, hogy a rendőr cinikus hangnemben beszélt vele.

Ezzel szemben a rendőri jelentés szerint a kihallgatás kultúrált hangnemben zajlott.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kultúrált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat,

miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A jelen esetben az I. r. panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadása oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

Tekintettel arra, hogy az I. r. panaszos állítása és a rendőri iratok egymásnak ellentmondanak, és ezen ellentmondásokat további bizonyítási eszköz hiányában a Testület feloldani nem tudta, ezért úgy foglalt állást, hogy az I. r. panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

V.

Az előadások közötti ellentmondás feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy az I. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható a mobiltelefon használatának korlátozására és a tájékoztatás elmaradására vonatkozó kifogás kapcsán, illetve az emberi méltósághoz való sérelme sem volt megállapítható a hangnemre vonatkozó kifogás kapcsán.

A II. r. panaszos vonatkozásában előterjesztett egészségügyi szükségletekkel kapcsolatos kifogás kapcsán a Testület megállapította, hogy nem sérült a II. r. panaszos emberi méltósághoz való jogából levezetett testi épséghez való joga.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93 § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. április 16.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag